

staaende Love at skulle rette sig efter; men man maa da have sin Opmærksomhed henvendt paa udgiftsbesparende Love ogsaa i Fremtiden.

Dernæst er der jo dette, at man ikke maa forøge Udgifterne mere end absolut strengt nødvendigt. Jeg skal nævne et enkelt Punkt her, som vi maaske allerede nu kan faa nogen Oplysning om, og som vil være ganske afgørende for den Skæbne, der venter den højtærede Finansministers Budget. Det er, hvorledes man vil stille sig til Konjunkturtillæget? Konjunkturtillæget er her opført med sin laveste Sats, den Sats, som blev vedtaget for de sidste 6 Uger af den Periode, for hvilken den nuværende Lov om Konjunkturtillæget gælder; men, som det fremgaar af denne Lov, skal den højtærede Finansminister, inden Finansaaret udløber, her have stillet Forslag om en Revision af denne Lov. Her er atter et af de Punkter, hvor man møder sin egen Valgagitation, sine egne Løfter paa en uhyggelig Maade. Der er sikkert mange Tjenestemænd, der har givet Socialdemokratiet deres Stemme i Haab om, at nu vil Socialdemokratiet i Overensstemmelse med sine Udtalelser og Løfter tilvejebringe en betydelig Forøgelse af Konjunkturtillæget. Men gør den højtærede Minister det, saa er dette alene tilstrækkeligt til at sprænge hans Budget ganske i Luften. Maaske vi kan faa lidt at vide om, hvorledes Regeringen tænker at stille sig i denne Sag.

Det er overhovedet Faren ved en socialdemokratisk Regering, at den er i den Grad overbelastet med Valgløfter, at den, for ikke at sætte sin politiske Kredit til, bliver nødt til i mange Tilfælde at føre en Politik, hvis finansielle Uforsvarlighed de selv, naar de er kommet til Magten, maa kunne indse. Der er allerede gjort en Begyndelse i saa Henseende ved det Lovforslag, der blev forelagt for os i Gaar, om Udvidelse af Brændselshjælpen. Det er en Merudgift for Statskassen, man her foreslaar, paa 2 700 000 Kr., altsaa ca. $2\frac{3}{4}$ Millioner, og det er kun en lille Begyndelse. Vi skal jo have betydelige Udvidelser af Aldersrenteloven, og vi skal have en Udvidelse af Enkebørnsloven med væsentlig højere Udgifter. Men her har den højtærede Minister en god Trøst for os, som han var saa elskværdig at fremføre i sin Forelæggelsestale, og det var den, at det skulde vi ikke græde over, thi Midlerne til at afholde de forøgede Udgifter til Aldersrente og Enkebørnsforsørgelse

laa i det Afrustningsforslag, som den højtærede Ministers Kollega har fremsat.

Jeg har hidtil svævet i den Tro, at naar vi blev velsignet med denne Afrustning, skulde det ligesom hjælpe til at lade den glide ned, at Besparelsen skulde gaa til Afbetaling af Statsgælden, som er et Formaal, vi alle mener der ligger meget stor Vægt paa. Men nu belærte den højtærede Minister os om, at det skal slet ikke være Tilfældet, nej, det skal gaa til en yderligere Forøgelse af de sociale Udgifter. Nu tror jeg, at om end den højtærede Minister flere Gange har vist, at han ser med meget lidt Velvillie paa mig og min politiske Virksomhed, vil han dog neppe kunne nægte, at jeg i min lange politiske Virksomhed har vist ikke ringe Interesse for de sociale Spørgsmaal og har taget en ikke ringe Del i Fremskaffelse af de forskellige sociale Love, vi har. Vi er kommet frem til et saare højt og hæderligt Standpunkt her, et Standpunkt, som vi mange Gange har Lejlighed til at se, at Udlandet misunder os, baade fordi det er saa vidt gaaende, som det er, med Hensyn til at yde virkelig Hjælp til dem, der trænger til det, og fordi det gennemgaaende er bygget paa Selvhjælp-Princippet og ikke er egnet til at slaa Ansvarsfølelsen ned hos den enkelte. Men vi er kommet meget højt op. Det ser man ikke mindst, naar man tager Budgettets Tal i det sidst forelagte Finanslovsforslag, vi er f. Eks. for Aldersrenten kommet helt op paa 42 Mill. Kr.

I de 4 Aar, jeg har haft den Ære at staa i Spidsen for Regeringen, blev der ogsaa gennemført en væsentlig Forøgelse af de sociale Udgifter baade til Aldersrenten, til Invaliderrenten, til Forsikring mod kronisk Syge foruden paa andre Omraader, som til et saa stort socialt Formaal som Tilvejebringelsen af Jord til Landarbejdere. Det er en meget betydelig Forøgelse af de sociale Udgifter, vi har gennemført, og vi har gjort det, fordi vi mener, og altid har ment, at en god social Lovgivning, der hviler paa sunde Principper og ikke kvæler Ansvarsfølelsen, men hjælper den svage Ævne og Villie frem, ikke alene er en moralsk, men ogsaa en politisk og økonomisk Velgering for et Land. Derfor er vi ikke vejet tilbage for yderligere at udvikle den sociale Lovgivning. Men vi er ganske vist kommet til et Punkt, hvor vi mener, at det er utvivlsomt, at nu maa der sættes en Grænse. Vi kan ikke bære mere.